

Allt i alla Kristus

»Allt i alla Kristus» äro aposteln Pauli ord i Kol. 3: 11. O, ett starkt åskslag över en hel mängd egenrättfärdighetsvillfarelser! Men ock en rik källa av lärdom, tröst och hugsvalelse för de elända, uti alla möjliga andliga nöder och bekymmer! *Allt i alla Kristus*, det är hemligheten av en kristens både rättfärdighet och helgelse, starkhet och bevarande i nåden; det är ock hemligheten av den besynnerliga frid, fröjd och frimodighet, som man får se vissa människor hava mitt i största svaghet och uselhet. *Allt i alla Kristus*, den satsen är lätt lärd, vad orden och betydelsen angår - många skola anse sig icke hava mer att lära därpå; men det är likväl just detta stycke, som alltid felar oss, så ofta någon nöd och sorg är på färde.

Allt i alla Kristus, där är ock beskrivningen på vad en rätt kristen vill säga, till skillnad från alla andra slags fromma. En kristen är nämligen en människa, för vilken Kristus blivit *allt uti allt*. Många äro religiösa, men hålla i själva hjärtat många andra andliga saker viktigare än Kristus, varför ock deras tankar och ord mer röra sig omkring dessa, än omkring Kristus; såsom Kristus själv säger: »I menen eder hava evigt liv i skrifterna; och I viljen icke komma till mig, att I mån hava liv» (Joh. 5: 39, 40). Och vad som mest gäller för hjärtat, det förmärkes lätt genom talet; »varav hjärtat är fullt, därav talar munnen». De skola ock kunna läsa och höra detta ord och denna anmärkning, utan att vara så uppriktiga mot sig själva, att de giva akt på, huru de häruti hava det. Och fastän de påminnas och övertygas om detta sitt skrymteri och hemska självförräderi och känna med sig, att det drabbar dem, kunna de likväl vara så försoffade, att de icke heller då förmå bliva uppriktiga mot sig.

Men det finnes andra själar, som på annat sätt behöva denna lärdom, att Kristus är allt i alla, själar, som äro hart nära Guds rike, ja, även sådana, som hava en verklig tro på Kristus, men likväl icke veta, vad de hava i honom - såsom väl ingen kristen vet detta fullkomligt; de göra sig många sorger, vilka, om de ock icke kunna helt undkommas, likväl icke skulle så nedtynga deras liv, om de blott visste, vad de hava uti sin Herre Kristus; såsom Johannes säger, att det finnes sådana, som »tro på Guds Sons namn, men icke veta, att de hava evigt liv i honom» (1 Joh. 5: 13).

»Jag kan aldrig bliva bestående i nåden», suckar den ene, »man ser, huru många som kunnat avfalla, och huru många och mångahanda farorna äro! Vad skall icke då även hända mig, som är så jämmerligt svag, som har ett så syndbenäget kött, ett så lättsinnigt, världskärt och skrymtaktigt hjärta!» En annan klagar: »Jag blir aldrig annat än en slav under synden. Jag ser det onda, men kan icke motstå det; jag har försökt att tro, bedja, vaka, strida, och tänkt, att jag någonsin skulle finna hos mig den rätta, grundliga, varaktiga helgelsen; men nej, jag blir ju längre dess värre!» En tredje suckar: »Min synd är alltid inför mig; jag får ingen frid eller visshet, att jag har Guds nåd och förlåtelse för mina begångna synder; ty jag känner ännu alltid anklagelser i samvetet och kan dessutom aldrig bliva sådan, som en kristen bör vara.» En fjärde: »Med mig är det så mycket värre, som jag icke ens kan känna, ångra och förskräckas för mina synder, för mitt tillstånd, utan går alldeles hård och död, kall och ligkiltig» o. s. v.

Uti alla dessa bekymmer är huvudfelet alltid det, att man så alldeles förgäter Kristus, glömmet och förbiser Kristus, i alla sina tankar icke tänker på Kristus, utan gör av honom ett intet; att man i sitt inre så lever fram, liksom ingen Kristus, ingen Frälsare vore till, ingen tillräcklig rättfärdighet för Gud, ingen allsmäktig hjälpare, ingen huld herde - ja, liksom vi vore lämnade åt oss själva och att var och en borde själv vara sin egen frälsare, själv åstadkomma den rättfärdighet, som gäller för Gud, själv vara sin herde, sin hjälpare, sin starkhet, sitt allt uti allt. Se, detta gruvliga otrosmörker är grunden till allt ont. Ty allting skulle botas och hjälpas, om blott Kristus finge vara allt i alla, såsom han är oss av Gud given och »blivit för oss till visdom från Gud och till rättfärdighet och till helgelse och till förlossning» (1 Kor. 1: 30).

Johannes säger: »Kristus är den sanne Guden och evigt liv. Och detta är vittnesbördet, att Gud har givit oss evigt liv, och detta liv är i hans Son. Den som har Sonen, han har livet. Detta har jag skrivit till eder, på det att I mån veta, att I haven evigt liv, I som tron på Guds Sons namn» (1 Joh. 5:20, 11-13). När Gud så älskade världen, att han gav henne sin enfödde Son, så gav han henne uti och med honom det eviga livet, och således allt, som hör till liv och gudaktighet; »ty det har behagat Fadern, att all fullhet skulle bo i Sonen - och att genom honom försona allt med sig» m. m.

Således kan ingen hjälp saknas där, varest man har Sonen. Därför bär han ock de namn, som skriften tillägger honom. Märk, han kallas: *Vår salighetshövding* - våra sjäalars herde och biskop - Herren, vår rättfärdighet - vår försvarare hos Fadern - Immanuel (Gud med oss, Gud för oss, Gud uti oss, Gud, som tagit sig an vår sak) - Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste, korteligen: Jesus, en Frälsare. Och till allt detta är Kristus given åt alla. »Där icke är grek och jude, barbar, skyt, träl, fri, utan Kristus är allt och i alla. Ty så älskade Gud världen, att han utgav (åt världen) sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hava evigt liv.»

Det kan icke finnas någon så olycklig, fördärvad, så djupt sjunken, så långt bortkommen, så ovärdig, att icke ändå enfödde Sonen blivit honom given; den stora gåvan är given åt hela det arma människosläktet, åt hela världen, ty så älskade Gud världen - den store, hulde Guden, som hade skapat världen och uti allt sörjer för henne, han sörjde ock för att vem, som ville, skulle slippa förgås och hava evigt liv. »För intet haven I blivit sålda», tänkte han, »I skolen ock utan penningar återköpas» (Jes. 52: 3).

Den, som då vet med sig, att han är en medlem av det dyra, men fallna människosläktet, att han är en del av världen, vete ock, att han åtminstone har en stor skänk, som redan blivit honom given, nämligen Guds enfödde Son. Sedan överräkne han noga, om icke denna stora skänk uppväger allt ont, kan försona allting, hjälpa och återställa allting, som hör till liv och gudaktighet; så torde han även bliva en av dessa »var och en, som tror»; och då följer säkert det tredje, att han icke skall förgås, utan hava evigt liv. Men - »den som icke tror Sonen», han förkastar själv Guds nåd (Gal. 2: 21), bortkastar den gåva, som blivit honom given, och håller sig ovärdig till evigt liv.

Vi vilja här ihågkomma några uti särskilda nöder och skrupler stadda själar och se, om icke Kristus är *allt i alla*, om han icke även kan hjälpa dem alla. Den första, svåraste och allmännaste nöden och klagan är: *synden - synden, som alltid låder vid oss*, orenar och betungar våra samveten och gör, att vi icke kunna med förtröstan se upp till Gud.

Nu är det ganska säkert, att var och en, som läser detta, redan länge vetat, att det var just för denna nöd, som Kristus kom i världen och offrade sitt blod, samt att *han* är vår enda rättfärdighet inför Gud; men likväl är visst ingen så upplyst och troende, att, när själva saken infinner sig, nämligen synd och samvetsanklagelser, han icke ändå genast råkar i mörker, förvirring och villfarelse och befinner sig alldeles så, som vore då ingen Kristus till, eller likasom han då tjänade till intet.

Människans falska, mörka och egenrättfärdiga hjärta är så sinnat, att hon gärna ville vara inför Gud en sådan syndare, som väl med. munnen sade: Jag är en syndare, en stor syndare; men i hjärtat icke visste med sig någon verklig synd, dålighet eller svaghet, utan vore i verkligheten alldeles ren, frisk och helbrägd och icke behövde någon läkare. Likaledes ville hon vara en sådan kristen, som skulle lära och bekänna: Kristus är syndares Frälsare och vår enda rättfärdighet inför Gud, men detta gäller endast då, när man själv är ren, from och rättfärdig.

Därför, så snart hon varsebliver verklig synd hos sig, förvånas hon, såsom över något alldeles oförmodat, och faller uti sådan nöd och förlägenhet, som om ingen Kristus, ingen rättfärdighet i honom nu gällde något.

Då heter det: Ack, jag är ju en ogudaktig; det goda, som jag bort göra, har jag försummat; och det onda, som jag bort fly för, har jag gjort. Jag har ock vetat, vad som är rätt och orätt, och således syndat emot bättre vetande; och utom allt detta är jag därjämte i hjärtat hård, säker och känslolös - jag är ju alldeles ogudaktig. Huru kan jag då tro nåd och barnskap hos Gud? Nej, det är förbi o. s. v. Nu, kära själ, det är ju ganska förskräckligt, att du så syndat, som du säger, och bättre hade det varit, om du med beständigt vakande och bön hållit dig i gudsfruktan och aldrig så syndat; även är du nu värd, att Gud vore vred på dig och aldrig mer hölle dig för sitt barn, utan fördömde dig; men nu skall detta likväl icke ske, så vida du icke själv motvilligt bortstöter Guds nåd.

Det finnes nämligen en man, som heter Jesus Kristus, Guds och jungfru Marias Son, vilken just kommit till jorden endast för att i sådan nöd hjälpa de arma syndare, vilka med allt vetande och alla goda föresatser icke kunna hjälpa sig själva. Han har därför »under sitt kött's dagar med starkt rop och tårar framburit böner och åkallan», ja, sitt liv och blod på korssets träd. Och detta har han sannerligen, sannerligen icke offrat för *fromma* och *rättfärdiga*, utan för *syndare* (Matt. 18:11), och sannerligen »icke för inbillade och målade synder, utan för sannfärdiga och verkliga; icke för små och ringa, utan för mycket stora och grova; icke för en eller två, utan för alla; icke för övervunna och avplanade, utan

för oöverbunna, ännu härskande, starka och mäktiga synder» (såsom Luther talar). Med detta sitt utgjutna offerblod har han, såsom aposteln säger, »en gång för alla ingått i helgedomen, sedan han vunnit en evig förlösning» (Heb. 9: 12). Detta har allt skett »efter Guds, vår Faders vilja», varför ock Fadern är evinnerligen nöjd och tillfredsställd därmed, ty detta var det offer för synderna, som Gud själv bestämde till världens frälsning; därför heter det: »Guds Lamm.» Det som är Guds Lamm, eller det Lamm, som Gud själv gav och bestämde till vår försoning, det måste ock Gud själv älska och åtnöjas med.

Där har du då en lösepenning för alla synder, vilken evinnerligen gäller för Gud, och gäller tusende gånger mer än alla dina synder, vore de ock tusende gånger flera och större, än de äro. Emot Guds Sons blod äro de dock blott som små gnistor emot vida havet. Härav kommer, att huru illa och bedrövligt det är med synden, som ännu »alltid låder vid oss», strider emot Anden och ofta överrumplar oss, vi likväl med rätta borde hava en högre frid, en evig och orubblig frid i Kristus, som är vår enda rättfärdighet.

Många uppriktiga kristna, som även veta och förstå, att köttet alltid förblir ont och orent, försänka sig dock så uti sina vardagsbrister, att de sällan hava en riktigt glad dag. Detta är alltid en brist i tron; ty de borde betänka, att huru beklaglig sak synden än är, så är likväl *Kristus, Guds egen enfödde Son*, som blivit utgiven för synden, tusende gånger större och viktigare, och således den rättfärdighet, som de på samma tid hava inför Gud, tusende gånger större och viktigare, än alla deras brister; varför vi ändå alltid, *honom till ära*, borde mer glädjas och berömma oss över nåden, än ängslas och kvida över synden. Men till sådant sinne komma vi blott i den mån, som *Kristus* blir vårt *allt uti allt*. Då vi själva bliva riktigt till skam och intet, och *Han* blir vårt *allt*, då kunna vi ock glädjas i Kristus på samma gång, som vi bedrövas över oss själva.

»Alltså förlorar jag icke nåden hos Gud, då jag av köttets ondska och svaghet syndar och förgår mig?» Här kan intet förnuft, ingen känsla annat tycka, än att man då måste förlora nåden. Men bevara oss Gud för den meningen, att vi skulle hava nåd hos Gud de stunder, då vi befinna oss fromma, och icke hava nåd de stunder, då vi befinna oss syndiga! Detta vore ju att alldeles uppenbart yrka vår egen rättfärdighet och göra Kristus med all hans blodsförtjänst till intet; detta vore att alldeles förneka hela evangeliets summa och att göra, vad Paulus kallar: förkasta Guds nåd - såsom man ser av sammanhanget i Gal. 2 kap., som slutar så: »Jag förkastar icke Guds nåd; ty om rättfärdighet kommer genom lagen, så har Kristus fåfängt dött.» Ja, vartill vore oss då Kristus med all sin blodsutgjutelse, död och uppståndelse nyttig? Vad hade vi då att tacka för och glädjas åt?

Det vore ju då allt förlorat; ty »vem kan märka, huru ofta han felar?» säger skriften; och åter: »Det ingen människa är, som icke syndar.» Vore nåden beroende därav, så levde vi i ett gärningsrike, som vore väldigt över nåden, och icke i ett nåderike, som vore väldigt över gärningarna; och då hade sannerligen Kristus fåfängt dött. - Nej, annat säger oss 1 Joh. 2: 1: »Mina barn, detta skriver jag till eder, på det att I icke mån synda; och om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig.» Märk detta gyllene språk! Väl varnar aposteln för synden; men om så illa sker, säger han, att någon syndar, då skall denne likväl veta, att han just då har en försvarare hos Fadern - och när skulle eljest en försvarare göra tjänst? Den, som icke syndat, behöver ingen försvarare.

Märk därför, att aposteln säger: om någon syndar, då - »då», »då», - hava vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus. Vidare: »som är rättfärdig». Märk, försvararen är rättfärdig, det skall vara all vår tröst. Det är hans rättfärdighet och icke vår, som här måste hjälpa. Så talar ock Kristus själv: »för rättfärdighet; ty jag går till Fadern». Märk: Jag går - jag går till Fadern, det är all den rättfärdighet, som gäller för Fadern (ty denna gång till Fadern bestod i hans försoningsdöd).

»Ja, men», säger någon, »jag känner icke heller Kristi rättfärdighet hos mig!» - Svar: Vad vill det säga? Huru är det möjligt att känna Kristi rättfärdighet hos sig? Vad männe då menas med Kristi rättfärdighet? Det är en ganska mästerlig djävulens list, när han ingiver oss, att med Kristi rättfärdighet skall menas en i vårt hjärta ingjuten och verkad nåd, en på oss överflyttad Kristi rättfärdighet, bestående uti det andliga sinne, den likhet, efterbildning och efterföljelse av Kristus, som genom tron verkas i oss. Allt detta är väl ett gott och högst viktigt verk, som alltid åtföljer den sanna tron, men utgör alls icke den rättfärdighet, som består inför Guds heliga ögon och dom. Nej, annat fordras därtill;

och annat säger Kristus här: Jag går till Fadern; jag lider, dör och ingår i det heliga med försoningsblodet - det är all eder rättfärdighet inför Gud. Så talar Herrens Ande genom hela skriften: »Han, min tjänare, den rättfärdige, skall rättfärdiggöra många; och han skall bära deras synder. - Man skall kalla honom: *Herren vår rättfärdighet*» (Jes. 53: 11; Jer. 23: 6); samt dessa Johannes ord: »Jesus Kristus, som är rättfärdig.» Med Kristi rättfärdighet menas således vad han själv i egen person gjorde och led för oss, rättfärdig för *orättfärdiga*, och att han med denna sin egen förtjänst *är i Guds åsyn oss till godo*. Men på detta sätt blir människan alldeles till intet, och däremot *Kristus allt uti alla*.

»Men», säger någon vidare, »blott jag kunde riktigt tro! Jag vet, att all rättfärdighet är i Kristus för dem, som rätt tro; men ock, att den som icke tror, han skall varda fördömd. Jag har försökt att tro, men det vill icke gå in uti mitt hjärta» o. s. v. Svar: Sålunda skall du lära, att även tron är Herrens verk och gåva; på det att Kristus skall bliva riktigt allt uti alla. Därför lyckas det icke, så länge du menar, att det är din egen sak att kunna tro. Märk: det är Kristus och icke du, som i Heb. 12: 2 kallas »trons begynnare och fullkomnare». Och vidare säger aposteln: »Ingen kan säga: Jesus är Herre» (nämligen med sann och levande tro) »utan genom den helige Ande» (1 Kor. 12: 3) och åter: »Vi äro av oss själva icke ens skickliga att tänka något» e.t.c. (2 Kor. 3: 5).

Men Herren verkar tron i oss på det sättet, att han dels så jagar och driver oss med fordringar, att vi kännbart och bittert erfara vår jämmerliga vanmakt till allt, dels så lockar och uppmuntrar oss med evangeliu ljuva tillsägelser, att vårt hjärta omsider blir uppfyllt av innerlig suckan och önskan att kunna tro, suckar till Herren efter den nåden och sålunda blir öppnat för den dyra gåvans emottagande. Emellertid är trons verk redan börjat där, varest man sålunda *önskar sig kunna tro*; ty då har själen redan sin enda arma förhoppning till Kristus, efter hon icke vidare vill försöka något annat till sin rättfärdighet; och som det icke är i själva *tron*, allra minst i dess fulla *förvisning* och *klarhet*, som liv och salighet ligger, utan i *Kristus*, vilken tron omfattar, så räknar Gud oss redan denna svaga tro till rättfärdighet; såsom man ser av alla exempel på dem, som kommo till Jesus blott med en suckande och ropande tro, men fingo det vittnesbördet: *Din tro har frälst dig; gå i frid*.

Härom säger ock Luther: »Nu måste likväl en kristen komma därtill, att han giver Gud och Herren Kristus den äran, att hans ord är sanning, och att man *straffar sin egen otro för lögn*. Och var sådant sker, där har redan den helige Ande utövat sin kraft och begynt trons verk; och är då hjärtat så vitt upplåtet, att det kan fatta denna skatt, som är större än himmel och jord, ehuru väl det ännu sker i stor svaghet. Ty man kan dock här på jorden icke komma så långt, att man så känner tron, som sig borde, utan man förblir alltjämt i Andens önskan och suckande, vilket är utsägligt, i det hjärtat säger: O, att det vore sant! Ack, att jag kunde tro det! O, om jag visste, att det hörde mig till» o. s. v.

Huvudsaken blir således att först väl besinna, att det är i *Kristus*, som all rättfärdighet, liv och salighet ligger, och icke i själva *tron*; att vi således ställa Kristi egen rättfärdighet framför oss inför Gud, icke vår tro; icke hava ögonen på vårt eget troende, grubbla och skåda därpå, utan på Kristus. Detta är just den rätta *tron*. Men då vi åter icke kunna så tro, utan allt vad vi läsa, höra och betrakta om Kristus icke giver någon kraft av sig till tro och frid, skola vi till vår tröst genast ihågkomma, att även den saken är tagen oss ur händerna, att den trofaste och allsmäktige Herren även har åtagit sig den saken, nämligen att verka *tron*; att han även bär den titeln: *trons begynnare och fullkomnare*; att vi med lärjungarna få även bedja: *Herre, föröka oss tron!*

Det är nämligen högst viktigt att betänka, i vilkens händer det ligger, så att vi genast vända oss till honom och ropa: »Herre, jag tror, hjälp min otro»; jag vill gärna tro, men kan icke, jag måste förr tusende gånger fara till helvetet, än jag själv kan taga mig den dyra gåvan *tron*; giv mig du själv den gåvan o. s. v. Se detta är redan en tro, som öppnar vägen för en större. Och sålunda lära vi att även i denna sak av hjärtat bekänna: Allt i alla *Kristus*.

»Men», säger ännu en annan, »jag har väl börjat att tro, men känner dock ofta en så oändlig svaghet i ett och annat fall. Huru skall jag komma till mer kraft och tillväxt i helgelsen?» Ack, vad det är bedrövligt, att man åter skall vara beroende av Kristus! Ja, så tycker verkligen den gamle Adam. Men vad hjälper? När man icke ens själv kan tro, huru skall det då gå med andra krafter? Ty *tron* är ju huvudkraften, från vilken de andra utgå; såsom skrivet står: »Detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro; allt kan ske för den, som tror; och fröjd i Herren är eder starkhet.» När nu *tron* själv är Guds egen fria gåva, då lär alltsammans, från början till slut, vara Guds gåvor; eller såsom Paulus

säger: *den tillväxt, som Gud giver* (Kol. 2). O, detta är dock den härligaste tröst för ett utarbetat, förödmjukat, dödat, men i Kristus tröstat nådebarn! Och detta medgiva vi väl alla; många hava ock erfarit det - hava erfarit, att samma sak, som var dem alldeles omöjligt på en tid, då de på det allvarligaste arbetade och kämpade därmed, blev dem på en annan tid, då Herren gav tro, frid, fröjd och kraft, oändligt lätt, gick likasom av sig själv. Och likväl glömmar man oupphörligt detta; den gamla, eviga själviskheten i oss uppreser alltid ånyo sitt ormahuvud, och man vill själv något försöka och förmå, sägande: »Jag skulle ju, jag borde ju det och det; icke kan jag tro, när jag är så svag» o. s. v

Man vill icke tro, att man *alls intet* förmår, mer än det, som är ont. Och härav komma ofta osägliga kval, anfäktningar, mörker, villfarelser; i synnerhet om man därjämte har för sina ögon en helt annan bild av en kristen, än skriften framställer, och drömmer om en helt annan väg och kraft, än Gud lovat, nämligen om en jämn, beständig, likasom i våra egna händer överlämnad kraft till tro, frid och starkhet. När man har för ögonen en sådan uppdiaktad bild av en kristen och ännu aldrig hos sig i verkligheten funnit någon motsvarighet därtill, då råkar man snart i förbistring, knorrar och förnekar all nåd emot sig, allt Andens verk. Förvirringen och förtvivlan bliva ock fördubblade därigenom, att man också oförmärkt i bönen föreskriver Gud tid och mått.

Man tänker: Gud har ju lovat att höra bön; och *detta* som jag nu beder om, det måste då nödvändigt vara hans egen vilja; han kan ju icke vilja, att jag skall vara så svag och syndfull, ja, »ligga som en slav under djävulen!» När han nu icke hör mig, så ser jag ju, att han har övergivit mig o. s. v. Då är det snart gjort, att man faller på någon *dårskap* (Ps. 85: 9), att man förnekar Herren eller förtvivlar. O, då vore det gott att väl minnas, huru Herren förer de sina underliges, huru t. ex. Paulus tre gånger bad Herren om förlossning ifrån satans ängel, men fick till svar: »Min nåd är dig nog; ty min kraft fullkomnas i svaghet» - samt vilken lärdom, vilket beslut aposteln härav tog, nämligen: »Därför skall jag hellre med största lust berömma mig av mina svagheter, på det, märk, på det att Kristi kraft må vila över mig - ty när jag är svag, då är jag stark» (2 Kor. 12).

Märk, när jag är svag, då är jag stark. Det är hemligheten av en kristens starkhet! Såsom ville aposteln säga: Det enda hindret för min starkhet är, att jag är för mycket stark i mig själv; ju mer svagheten i mig själv blir kännbar, desto större Guds kraft får jag, desto lättare kan Gud göra med mig vad han vill. Och varför Gud skickade denna satans ängel på aposteln, säger han i v. 7: »På det att jag *icke skulle förhåva mig över de utomordentliga uppenbarelserna*, vilket visar, att Gud brukar detta sätt, denna väg till vårt förödmjukande. I samma epistels 1:a kap. berättar aposteln om en lika hård nöd och säger: »Vi hava blivit övermåttan betungade, utöver förmåga, så att vi ock misströstade om livet. Ja, vi hava själva haft det besked inom oss, att vi skulle dö, på det att vi icke måtte förtrösta på oss själva, utan på Gud, som uppväcker de döda, och som har räddat och räddar oss ur en sådan död, och till vilken vi hava den förhoppning, att han ock framdeles skall rädda oss.»

På detta sätt måste dock Gud få bliva vårt enda hopp, så att vi icke hava något annat att trösta oss vid, än honom, som kan uppväcka de döda. O, då tyckes människan vara mycket ömklig, när hon. har bara Gud att hoppas på. Gud är ingenting att hoppas uppå, tycker hon! Sådana djur 'äro vi; därför behöva vi väl denna övning, om någonsin den rätta tron och starkheten skall verkas i oss. Så står det dock om Abraham, när han gick att offra Isak, att han »trodde på Gud, vilken gör de döda levande och kallar det, som icke är, såsom om det vore.

Och där ingen förhoppning var, trodde han i förhoppning» (Rom. 4: 17, 18). Och i 5 Mos. 8: 16 och följande står denna märkliga förklaring om Guds mening: »Han ville tukta dig och pröva dig för att sedan kunna göra dig gott. Du må icke säga vid dig själv: Min egen kraft och min hands styrka har förskaffat mig denna rikedom, utan du må komma ihåg, att det är Herren, din Gud, som giver dig kraft att förvärva rikedom.»

Korteligen, ju förr vi komma till detta grundliga misströstande på all kraft i oss själva, desto förr blir det bättre med oss; då falla vi i Herrens hand, och hans barmhärtighet är stor; då säga vi till Herren Kristus: Du ser och vet ju, att jag kan alls intet göra, att jag måste hellre tusende gånger fara till helvetet, än jag kan av mig själv något bättre tro eller leva. Släpper du mig, så störtar jag från synd till synd, från tvivel till tvivel, från dårskap till dårskap. På dig allena hoppas jag; och du har ju sagt: »Mig

förutan kunnen I intet göra. Jag, jag vill lyfta, bära och rädda eder» o. s. v. Och se, då få vi ock snart erfara det; ty när Kristus fått bliva vårt allt, då kommer den efterlängttade förlösningen, friden och kraften tillbaka. Då stanna vi i en salig förundran över Herren och säga: Huru lätt gick det icke nu, och förr var det mig alldeles omöjligt! Jag märker, att allt beror på Guds givande; »då han giver, går det lätt» - och då har man lärt vad som skulle läras: »Allt i alla Kristus!»

Äntligen torde någon säga: »Jag har väl för närvarande nåd att tro; men huru skall jag kunna bliva ståndande intill ändan? Man ser, huru många kunnat avfalla och förloras!» Svar: Kristus säger: »Jag är den gode Herden, och jag känner de mina och är känd av de mina. - Mina får höra min röst. Och ingen skall rycka dem utur min hand» (Joh. 10). Dessa ord, likasom ock Rom. 8: 35-39, visa blott, att ingen behöver misströsta om sitt beståndande, ingen behöver förloras; ingen kan ryckas ur den gode Herdens hand, ingen skiljas ifrån Guds kärlek i Kristus Jesus - och längre går icke skriften uti försäkringar härom. Många, som icke äro nöjda med att stå uti ett beständigt beroende av Kristus, vilja hava en försäkran därom, att de aldrig kunna avfalla; men skriften giver icke någon sådan försäkran, utan tvärt om bevisar hon motsatsen och varnar var och en för faran.

Vi lämnas således alltid i fruktan för oss själva och i förtröstan på Herren allena; och detta är oss allra hälsosammast. Detta är ock vad skriften i tydliga ord yrkar: »Vandren i fruktan under edert främlingskaps tid - fröjden eder med bävan - låtom oss, då ett löfte står kvar att inkomma i hans vila, frukta, att någon bland eder må befinnas hava blivit tillbaka. I som frukten

Herren, förtrösten på Herren. Deras hjälp och sköld är han» o. s. v. Men vad är då nu vår tröst i Herren? Jo den, att Kristus, Guds Son, som låtit sitt liv för oss, är vår Herde. »Gud är oss en Gud, som frälsar oss, och hos Herren, Herren finnes räddning från döden» - en Herde, av vilken vi med skäl må tillförne oss allt gott. Då han är av en sådan kärlek och trohet, att han för vår skull blivit människa, blivit »lik bröderna», »varit frestad i all ting, likasom vi», och äntligen »låtit sitt liv för fåren»; vad skulle vi icke då vänta av honom?

Då han därjämte är en allsmäktig Gud, vilken fiende kan göra det får någon skada, som ligger på hans axlar, som hör hans röst och håller sig intill honom? Detta är vår tröst, att han, den gode Herden, enligt Hes. 34 kap., skall själv föda sina får, d. ä. beständigt med evangelii ord underhålla vår tro, ännu stärka och liva trösten och glädjen i honom, kärleken, tålmodet och hoppet; att han »skall uppsöka det borttappade, och föra tillbaka det förskingrade»; så att, även när vi förvillats från rätta stråten, han ändå icke vill lämna oss, utan gå efter det får, som är borta, ropa och locka det tillbaka och, om det blott åter begynner lyssna till hans röst, lägga det på sina axlar med glädje - så talar Kristus själv i Luk. 15:e kap. Vidare: att han skall förbinda det brutna, d. ä. trösta och hugsvala de av satan illa medfarna själarna och återställa dem till frid och hälsa; stärka det kranka och samla lammen, som icke kunna följa hjorden, i sin famn och bära dem uti sitt sköte; korteligen, »sköta alla fåren, såsom de behöva det».

Men skola då icke fåren själva göra något till saken? Om dem säger Herren endast detta: »Mina får höra min röst.» Först är ju detta alldeles detsamma som: »de förtrösta på mig, de hava intet annat hopp än mig»; ty den, som i nödens stund är vårt hopp, dens röst aktar man uppå. För det andra betyder »höra Herdens röst» att giva akt på densamma, vörda och hörsamma den, samt att skilja den från främmande röster. Och detta är allt, som behöves. Ty allt vad den gode Herden gör till vårt bevarande, det gör han med sin röst. När vi då blott akta på hans röst, så blir allting botat. Alla satans listiga anlopp, alla köttets frestelser, alla världens förförelser, all vår svaghet, otro, kallsinnighet, högmod - korteligen, allt ont botas blott genom hans röst. Ingen kristen är så stark, så lärd i Gud, så troende, så fast i sin kristendom, att han icke kan angripas av vad ont som helst; då beror allt därpå, om han ännu har det sinnet, att han låter sanningens ord gälla mer, än hans egna tankar, tycken och känslor, och således låter rätta sig, straffa sig, trösta sig - detta heter *höra Herdens röst*. Då kan allting hjälpas.

Vi se, att Frälsarens lärjungar *aldrig* kommo till en sådan fullkomlighet i förstånd, i tro, i vaksamhet och starkhet, att de sedan kunde leda sig själva, tro och vandra, såsom de borde, utan där förekommo dagligen några större eller mindre brister; men vad som gjorde, att de ändå bibehöllos och tillväxte i nåden, var endast, att de voro nära Herden, att de hörde hans röst, låto dagligen rätta sig, varna sig, straffa sig och trösta sig av honom. Därigenom blev allt gott igen; och så lärde de alltid mer och mer, vad de behövde lära. Vad var det åter, som gjorde, att den arme Judas blev förtappad? Intet annat, än

att han icke hörde Herdens röst; att, när djävulen ingav honom i hjärtat det, som var ont, han icke aktade Herrens varningar; och att när samvetet vaknade med förskräckelse, han icke lät något nådens ord trösta sig; hade han blott aktat sin hulde Herdes röst, så hade allting botats.

Därför, så länge vi ännu höra Herdens röst, älska ordet om Kristus och allvarligt begagna det, för *att få dess kraft* till tro, kärlek och gudsfruktan; lyssna på den trofaste vännen, som osynlig följer oss och talar till våra hjärtan, den trofaste Anden - såsom vi så hjärtrörande förmanas: »Bedröven icke Guds helige Ande!» - korteligen, så höra herderösten, att vi ännu stå att varnas, tröstas, ledas, att vi vidkännas våra synder, frukta fienderna, men hava tröst och tillflykt till Kristus - så länge skall ingen fientlig makt kunna skilja oss ifrån Guds kärlek i Kristus Jesus, »varken liv eller död, höghet eller djuphet, de ting, som äro, eller de ting, som skola komma»; ty Herren är större än alla; och han har högtidligt betygat: »Ingen skall rycka dem utur min hand.»

Således skall Kristus även häruti vara vår enda tröst. Summan och slutet blir: Allt i alla Kristus. Är jag uti allt fattig, usel och eländig, så är jag likväl en del av världen och således en av dem, som Gud gav sin Son; denna stora gåva är dock given även åt mig, och i denna enda har jag allt. Är jag syndig, då är Kristus rättfärdig, ja: Herren vår rättfärdighet; kan jag icke tro, då är han trons begynnare och fullkomnare; är jag svag, då är han stark; är jag skrämnd och orolig, då är han fri från all ängslig oro; är jag ett klent, lätt förvillat får, då är han den gode Herden o. s. v. Så skall jag ännu alltid berömma och fröjda mig i Herren, blott i Herren! - och *fröjd i Herren skall vara eder starkhet*.
Amen.

- **C-O Rosenius** (1847)

© **Pietisten**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com